

el nou cavall EXPRESS

BUTLLETÍ DE L'ASSOCIACIÓ DE MARXES DE CAVALL DE CATALUNYA

AMAC. Rambla Guipúscoa, 23-24, 4t. 08018 Barcelona. Telèfon 667 717 979 AGOST 2016 N° 85

EDITORIAL

Vies Verdes

Segons la wikipèdia i d'altres fonts consultades via verda és el nom que es dona a qualsevol via localitzada en el medi natural, ja poden ser traçats ferroviaris o carreteres en desús.

Les vies verdes constitueixen l'instrument ideal per promoure entre la societat una nova cultura de l'oci, de l'esport a l'aire lliure i de la mobilitat no motoritzada. A més, representa un ajut a la cultura de la bicicleta, de l'excursionisme o dels passeigs a cavall, ja que generalitza el seu ús entre tots els ciutadans, i exerceix un important paper educatiu, en especial per als més joves, ja que el gran avantatge de les vies verdes és que garanteix l'accessibilitat i la universalitat dels usuaris, sense limitacions d'edat o capacitat física.

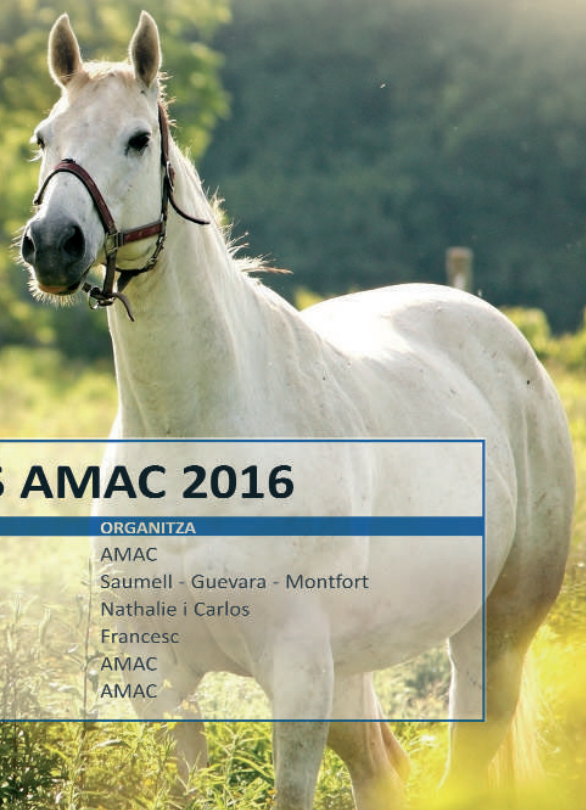
Dit això, la pregunta és: per què algunes administracions, consorcis o entitats del nostre país que gestionen aquests espais prohibeixen el pas de cavalls per les esmentades vies verdes? No s'adiu més en aquest entorn natural poder passar amb un cavall que, per exemple, amb una bicicleta, un monopati o un patinet? Crec que en aquestes vies hi ha lloc per a tothom sempre que hi hagi un respecte dels uns pels altres, per això existeixen les normes de convivència, de circulació, etc.

I jo em pregunto: quin mal fa que un genet amb el seu cavall surti a passejar tranquil·lament per la muntanya o per una via verda? La meua experiència em diu que cap ni un, tot al contrari, quantes vegades et trobes amb famílies passejant per la muntanya amb els seus fills i la cara d'alegria i sorpresa que tenen quan veuen un cavall. Tots els nens el volen tocar i et pregunten com es diu i per què, i per què, i per què...?

Joan Martí Pozzi
President

Des d'aquest escrit, voldria demanar a la gent que gestionen aquests espais que abans de prohibir, que és el més fàcil, tinguessin la iniciativa i l'encert de dialogar amb les persones o amb les entitats que normalment ens dediquem a fer rutes a cavall (dic a cavall perquè sembla que aquest és el problema) i mirar d'arribar a acords perquè tots poguem gaudir d'aquestes vies que, per altra banda, cosa no poc important, PAGUEM ENTRE TOTS.

CALENDARI D'ACTIVITATS AMAC 2016

MES	DATA	ACTIVITAT	ORGANITZA
Agost	31 Juliol al 7 Agost	Vacances Estiu a OSCA	AMAC
Setembre	3 i 4	Sortida autonomia	Saumell - Guevara - Montfort
	17 i 18	Tona	Nathalie i Carlos
Octubre	1 i 2	El Lluçanès	Francesc
	29 Oct al 1 Nov	Cavall de Ferro : El Solsonès	AMAC
Novembre	26	Assemblea	AMAC

VOLTAR PER CATALUNYA

RUTA D'AUTONOMIA PELS VOLTANTS DE LA SERRA DE MONTSERRAT

CARTA D'AGRAÏMENT A AMICS I COMPANYS D'AMAC, CAVALLS I GENETS

Benvolguts companys cavalls i genets, sóc la Dolça. Pocs de vosaltres em coneixeu perquè sóc nova al grup. Em presento per primera vegada explicant amb molta il·lusió la meua experiència viscuda amb l'AMAC un cap de setmana pels voltants de la serra de Montserrat.

Sóc una egua de papers PRE, ja podeu imaginar, el meu primer nom va ser Amapola, vés a saber perquè, tant sols us puc dir que no tenia ni idea de res de res de fer rutes i, mica en mica, m'he anat fent petits corriols ,camins i senders. Què bonic!

La Teresa, la meua geneta, en un principi va voler fer-se amb mi per cuidar-me i fer camí juntes, compartint, però va ser difícil amb les pors i desconeixement del mal tracte que portava del passat, sense saber d'on i per què. Això va fer que em traslladessin a les mans d'en Toni, un soci de la junta d'AMAC, guia, corrector i xiuxieja-dor de cavalls, que amb els seus coneixements i experiència d'anys, paciència i bon tracte ha fet que torni a néixer per gaudir i tornar a ser qui sóc i em diuen Dolça i ara sí que el meu nom em defineix. Bonica, gràcil i delicada, però forta i valenta alhora de fer i decidir i tot això gràcies a les ensenyances d'en Toni.

Dolça, primera ruta

Autonomia pura i dura

Aquell cap de setmana és per fer anomenada i per recordar, doncs, a partir de llavors he conegut el gaudi de compartir sensacions amb altres cavalls i genets socis de l'AMAC. S'ho val, tota ajuda a obrir horitzons per noves terres i agafar experiència i seguretat per arribar a nous cims sempre amb bona companyia que et fa costat en tot moment.

Sortim de Can Rubioles direcció al riu Llobregat, tot passant arran de riu, entrem al terme d'Abrera, on comencem a pujar un pendent accentuat per arribar a la pista de ribes blaves i agafem el camí per baixar a la riera del Morral. Deixant-nos caure en el sentit de les aigües i a l'ombra del bosc de ribera, gaudint de l'entorn, hi trobem el senderó que ens durà a Ullastrell.

Tot seguit, creuem el poble i admirem les vistes sobre el Vallès i el Baix Llobregat, sortim per l'antic camí de Viladecavalls i baixem a la riera de Sant Jaume, lloc de feréstega bellesa, a l'alçada de la masia del mateix nom. Comença a ploure a bóts i barrals, donant un altre caire a la ruta i augmentant els contrastos de colors dels

espadats de ribes blaves.

Entre brumes i boscos pugem fins a Sant Pere Sacama, on fem nit i el sol ens dóna la benvinguda. Preparem cordades i tendes de campanya on en altre temps hi havia hagut un castell. Amb el silenci de la nit arriben els sons de campanades des de Montserrat per completar la vetllada.

Diumenge al matí a esmorzar d'hora que ens espera un recorregut força tècnic. Pugem a la Creu de Saba, sostre de la ruta on gaudim d'unes vistes de Catalunya excepcionals, baixem pels senderons de la Creueta -molt tècnics- posant a prova cavalls i genets, els superem amb nota i arribem a Puigventós, cavalcant fins al mirador del Fideuer que ens proporciona grans vistes de Montserrat i cap a Olesa, un bon dinar a Can Rubioles i tornada cap a casa.

Cavalls i genets, companys de viatge, faig una crida captivadora per animar-vos tots junts al gaudi i l'experiència de fruites de sortides i conèixer aquest gran grup de professionals i aficionats d'AMAC.

SOM-HI!

Dolça-Teresa Recasens

VOLTAR PER CATALUNYA

SORTIDA PRIORAT

“Uf”... van dir els organitzadors , un cop acabada la sortida del Priorat del dia 29 i 30 de maig.
Un UF, en majúscula, de satisfacció, de cansament, de feina feta amb il·lusió.

El cap de setmana ha passat volant i tot ha rutllat com una seda. Però què hi ha darrera de qualsevol sortida que preparen els socis per la seva zona?

En primer lloc, les ganes que tots puguem gaudir del lloc tan bonic pel qual solen muntar. Mostrar-nos els camins, senders, turons, etc. el paisatge que tan bé coneixen i que, a través dels seus ulls i les seves explicacions, serà doblement apreciat!

Buscar un recorregut i provar-lo significa, com a mínim, tres o quatre dies de “feina”. Pensar-lo en funció del nombre de cavalls que hi puguin participar, sospesar les dificultats, buscar els llocs de pícnic, contractar els llocs per dormir, restaurants, que l’estada sigui còmoda i segura per als cavalls, punts d’aigua, nombre d’acompanyants que podran fer la feina d’assistència, permisos per travessar alguna finca, visites a un lloc d’interès, tancar pressupostos de la manera més avantatjosa per als socis, etc. Es tracta d’una feina feixuga que requereix molt treball de “despatx” i de camp.

Però els “voluntaris” organitzadors no es cansen mai: si és el primer cop, demanen ajut als més experimentats que valoraran la ruta i hi diran la seva. Si tenen més experiència, la feina també serà la mateixa: una sortida per un bon nombre de cavalls significa sempre anar-la a provar abans per evitar possibles problemes (arbres caiguts, camins tancats, etc.), calcular els temps, avaluar la seguretat del recorregut, netejar els passos conflictius, etc.

Quan tot sembla arreglat, es poden presentar imponderables atmosfèrics (en Molina diu que plourà!, per exemple) que poden fer que les inscripcions pateixin alts i baixos, per a desesperació dels organitzadors, que observen el cel dos o tres cops al dia. També hi ha els “despitats” que recorden el dijous que la sortida era aquest cap de setmana....Uf!

Afortunadament, els nostres socis entenen perfectament aquests problemes organitzatius i tracten de fer-ho fàcil i també sent com són “de pell dura”, una pedregada de més o de menys no els atura!

El Montsant

Senders del Priorat

Així doncs, la sortida al Priorat va transcórrer sense cap incidència, per camins i senders, alguns força tècnics, pensats per fer gaudir i conèixer la comarca en tots els seus racons, acompanyats per les explicacions dels nostres socis de la zona.

Cavalls i genets no van fallar: els cavalls en forma i els genets també, generosos en les baixades fent-les a peu i atents a les pujades fortes, dosificant els esforços dels cavalls. Tot i així, vam tenir alguna “pífia” de l’acompanyant a l’hora del servei de

pícnic (com portar farina en lloc de sucre per al cafè o xampinyons en lloc d’olives farcides!), deguda bàsicament a la manca d’entrenament com a tal. Els genets, tot i la gana, van saber-ho entomar amb molta esportivitat i paciència.

Conclusió: encoratgem a tots els socis a organitzar sortides. És molt cansat, però compensa veient com la gent s’ho passa bé i els cavalls també.

Núria Falgueras
Sòcia AMAC

VOLTAR PER CATALUNYA

LA NOGUERA

SALGAR-LA FORADADA-ARTESA DE SEGRE

Som a primers de juny, i s'acosta el retrobament amb l'AMAC.

Per mi han estat quatre llargs mesos sense poder muntar a cavall, sense escoltar els acudits del Miquel, sense tantes coses que amb el temps han passat a formar part de la meua vida, de la nostra vida...

Ja som a divendres, preparo tot el material, pensant: "Em deixo què?" I marxem cap Artesa de Segre, on ens espera la família Camarasa. Quina alegria veure'ls altre cop.

És hora de dormir, però els nervis no em deixen agafar el son, penso com anirà demà, com es portarà el cavall després de tants dies d'inactivitat. Si físicament ho aguantaré bé. Serà veritat el que diuen, què anar a cavall és com anar en bici, que mai no s'oblida?

Dissabte, ha arribat el dia de la veritat. Quasi ja han arribat tots els participants,

som una bona colla. En Miquel i l'Eduard ens han preparat un matí de corriols entretingut, on no pots badar perquè sinó...: "Brancaaaaa! Uix, aix..!". Després d'un bon dinar al poble de Cubells, tornem a Salgar (casa de colònies on dormim) per uns camins més fàcils, on podem xerrar uns amb els altres i fins i tot trotar i galopar apartats del grup gran.

Abans de sopar anem a visitar el Castell de Montsonís, visita molt recomanada si estàs per la zona. I no pots deixar de visitar el monestir de Salgar.

Com era d'esperar, el cansament m'ajuda

a dormir una mica més que la nit anterior. Diumenge, després de donar menjar als cavalls i veure que tots estan bé i al seu lloc, esmorzem nosaltres.

Amb menys d'una hora ja som a sobre el cavall i comencem la ruta plena de sorpreses (més corriols i alguna pujadeta que Déu-n'hi-dó!). Tot plegat un cap de setmana divertit i variat.

Acabo contenta, amb bones sensacions i evidentment ben cruixida. Esperant ja que sigui juliol per anar a la propera sortida a Camprodon.

Montse Llongueras. Sòcia AMAC

*Per les terres dels
Camarasa*

VOLTAR PER CATALUNYA

RUTA DEL RIPOLLÈS

SORTIDA A LA SERRA CAVALLERA

Dissabte 9 de juliol, dos quarts de sis del matí. Sona el despertador. Quina mandra! Mandra, mandra..... qui diu mandra? Avui toca excursió de l'AMAC ja la Serra Cavallera! Un dels indrets més macos del nostre país i mirador excepcional dels Pirineu.

Carreguem els cavalls al remolc i enfilem cap al nord. Arribem a Sant Joan de les Abadesses a les nou en punt, baixem els cavalls i els donem fenc. Mentrestant, nosaltres anem a gaudir

d'un esmorzar de coca i xocolata al restaurant LA RUTA DEL FERRO, just al costat de l'antiga estació que va rebre trens fins l'any 1980, any del centenari de la línia. Amb les bateries carregades, anem a ves-

tir cavalls i a les deu en punt 30 cavalls sortim en direcció cap a la Portella d'Ogassa. Comencem a pujar per un corriol ombrívol no massa empinat i molt agradable que va resseguint el riu.

Sempre verd

Continuem per corriolets més costeruts, sota un dosser verd que ens cobreix completament. La pujada és forteta però, sota els arbres, els cavalls avancen a bon pas. Tot d'una s'acaben els arbres, el camí es converteix en una pista i el sol ens aixafa com un mall. Arribem a l'ermita de Sant Martí d'Ogassa i a partir d'aquí el camí ja comença a enfilarse de valent. Els cavalls comencen a panteixar i no hi ha ni un arbre. La Portella queda just sobre nostre i el camí va fent ziga-zagues i guanyant metres lentament, com si pugéssim escales. Els cavalls més forts van fent via. Els més grans o menys preparats, van fent el que poden. El paisatge és espectacular, però no hi parem gaire esment perquè patim pels cavalls i alguns genets i amazones desmuntem per alleugerir-los la càrrega.

Arribem a dalt treient el fetge per la boca. Han estat tres hores de pujada continuada, essent la part final la més dura, amb 1000 metres de desnivell i sota un sol de justícia. L'esforç, no obstant això, s'ha vist recompensat. A la dreta el Puig Estela, a l'esquerra el Taga, a la nostra esquena la Garrotxa i el Montseny i davant nostre, el Pirineu en tota la seva magnificència, el Puigmal i el Balandrau.

Hi ha alguns agosarats que han decidit pujar al Taga, la resta comencem a devallar poc a poc, per uns prats que semblen de vellut. Passem per entremig de ramats de vaques. Trobem abeuradors on els cavalls poden apaivagar la sed. Al fons de la vall, s'entreveu Pardines.

Al cap d'una horeta, trobem un indret amb força arbres on parem a dinar i a descansar. Quan quasi acabàvem, han arribat els que han pujat al Taga i ens han explicat que mentre pujaven han trobat un ramat de cavalls amb un semental, però que no els hi ha fet ni cas. La vista des del cim del Taga era, si és possible, encara més espectacular, però la pujadeta ha estat la rematada! 200 metres més de desnivell acumulat!

Acabem tots de dinar i ens posem en marxa de nou. La majoria hem fet la baixada caminant per deixar descansar una mica els cavalls i aprofitar per estirar les cames.

A dos quarts de cinc arribàvem al càmping de Pardines. Hem muntat els paddocks

pels cavalls al voltant del camp de futbol i qui ha volgut s'ha banyat a la piscina. Hem estat l'atracció de grans i petits que no paraven de venir a veure els cavalls i a fer més i més preguntes!

A les set hem començat a repartir gent als seus allotjaments en 2-3 cotxes i, un cop dutxats i empolainats, hem fet cap de nou al restaurant del càmping on hem gaudit d'un bon sopar amb amanida, embotits i graellada de carn. El millor punt i final a un dia esgotador.

Diumenge el despertador sona a les set. Ens posem en marxa.

A les tres quarts de vuit ens recullen de nou per anar al càmping. Primer posem el menjar als cavalls una bona ració de fenc i pinso que els permeti afrontar amb energia la pujada d'avui. Després, anem a esmorzar. El menjar era bo, només que estaven un xic desorganitzats i ens han portat primer l'embotit, els croissants i els donuts. Més tard, ens han portat els tomàquets. Després el pa..... amb comptagotes, perquè deien que l'estaven coent. Després ampolles d'aigua i al final de tot, pernil dolç i el vi. En conjunt, crec que tothom s'ha atipat, encara que no en l'ordre normal.

Abans de dos quarts de deu estem tots dalt dels cavalls. Enfilem de nou cap a la Serra Cavallera però aquest cop passarem a l'altra banda pel Coll de Pal. La pista fa pujada, però es una pujada relativament suau. Passem pel costat de l'ermita de Santa Magdalena, molt bufona i molt ben restaurada.

Bastant més amunt, deixem la pista i anem camp a través per les pastures d'alta muntanya. El paisatge és magnífic. Prats plens de flors de tots els colors, rierols per tot arreu, ramats de vaques que semblen pintades amb els seus vedells grassonets al costat. És el ramat més gran que he vist mai. Hi ha cents de vaques de tots els colors i races diferents. Quan ens veuen arribar, prop del estany del Tarter, comencen a mugir des de tot arreu. Sembla com si ens donessin la benvinguda. És tot un espectacle.

Passem per entremig del ramat i anem fent via. Deixem enrere la Barraca de l'Orri Vell i ens dirigim cap el Coll de Pal a 1777 metres d'altitud. Aquest cop sols hem pujat 500 metres i els cavalls ho han agraït.

Mentre descansem una mica, aprofitem per admirar un cop més el meravellós paisatge i el cel sense núvols. Cap al sud es veuen les serralades de les muntanyes cada cop més llunyanes i més desdibuixades per la calitja.

Ara toca baixar 1000 metres de desnivell fins a Sant Joan, tot xino-xano. Passem pel costat d'un abeurador molt gran, on un cop més els cavalls i també les persones, hem parat a beure i hem aprofitat per remullar-nos una mica, tot jugant com si fóssim nens. Passem pel costat del refugi obert de Montserrat (de la Jaça gran). Hi ha molt camí encimentat i anem caminant al costat del nostre amic cavall. Passem pel costat de la bonica ermita de Sant Martí Surroca i ens anem acostant al poble miner d'Ogassa.

Aquest poble va ser un important centre miner de carbó entre el segle XVII i l'any 1967. Per fer-nos una idea de la seva importància, hem de dir que l'any 1900 tenia 1578 habitants (ara en té 260). L'any 1880 el ferrocarril va arribar fins a Ogassa per tal de transportar el mineral fins a Barcelona. És conegut també per la seva quantitat de fonts i torrents.

Un cop a Ogassa, fem una parada tècnica a la plaça principal per descansar una mica de la calor del migdia, prendre alguna cosa i abeurar els cavalls a la font que hi ha a la mateixa plaça. Sobre dos quarts de dues reprenem el camí en direcció a Sant Joan per la via verda (antiga via del ferrocarril miner). A trossos és molt ombrívol i agradable, i a trossos, el sol que cau vertical ens aixafa inclement.

Finalment, sobre dos quarts de tres arribem a Sant Joan. Abeurem de nou els cavalls i fins i tot els dutxem amb una mànega descomunal i els posem a l'ombra perquè mengin. S'ho han ben guanyat! Nosaltres també ens ho hem guanyat i anem de nou cap al restaurant de la RUTA DEL FERRO a fer un bon dinar i acomiadarnos dels nostres companys de ruta.

Volem donar les gràcies als qui han col·laborat d'alguna manera en fer possible aquesta sortida: Joan Martí Pozzi, Ramon Saumell i molt especialment ae Pere Claret que ens ha fet de camàlic, de guia i, sobretot, d'amic.

Rosa Maria Badia. Sòcia AMAC

RUTA D'AUTONOMIA

11 DIES PER GRANADA I ALMERIA

Les possibilitats de conèixer territori a cavall son quasi infinites. A finals d'abril i principis de maig de 2016 amb l'incasable Ramón Saumell decidim realitzar una ruta circular per les "sierras, barrancos, ramblas, estepas, hoyas, yesares, bosques, cárcavas y salares", d'una àrea que comprèn una part de la província de Granada i una altra d'Almeria. Terrenys de secs a molt secs, però també molt diferents entre si.

La travessa es realitza en base a una cartografia general escala 1:250.000, (per contextualitzar), cartografia 1:50.000 (15 plànols en total) i la cartografia d'escala base 1:25.000 de GPS, per prendre decisions d'àmbit més concret.

El concepte de la sortida es de pla obert, tant d'itinerari com d'etapes i temps. És a dir: Es parteix d'una idea prèviament estudiada de les zones a travessar i d'unes poblacions en què cada tres o quatre dies, està previst passar-hi i a on prèviament hi deixem gra pels animals. Es valoren alternatives per cada etapa. A partir d'aquí, es deixa fluir l'excursió, adequant-la a les circumstàncies i deixant-se sorprendre, dins d'uns límits, és clar, per les mateixes. Cal dir que això és possible per anar autònoms amb tenda i amb tot a sobre dels cavalls i ben controlat. L'Stammer i la Ginesta, Quart de milla i Angloarab 75%, respectivament, van com una seda junts! Prèviament a l'inici de la travessa, decidim deixar gra en suficient abundància als esmentats punts de visita obligada. Hi ha poca herba al camp, ha estat un hivern sec, no ens interessa perdre temps buscant gra i sobre tot ens interessa que els animals vagin ben menjats. Cal dir que després de 411 quilòmetres en onze dies els animals ni es van aprimar ni varen tenir cap llaga ni macadura. També varen

complir el seu objectiu les selles Ventura que portaven ambdós animals. Tractant-se de llocs generalment secs, vàrem tenir el privilegi que ens plugués uns dies i va ser una "disfrutada"!

Aquestes quatre ratlles s'acaben aquí, per motius obvis d'espai. Ara i ben mirat, la sortida permetria un llibret d'unes cent pàgines, procurant no estendre's massa. En resum l'itinerari va ser el següent

1r dia: La Huelga, Sierra Cabrera, Mizala, Hueli, Cantona, Lucainena de las Torres, Rambla de Tavernas. (KARST DE YESOS) 37,2km Dsn+900m

2n dia: Tavernas, "Ford Bravo", Rambla de Gergal, (DESERTO DE TAVERNAS) 37,5km +250m.

3r dia: Gergal, los Jarales, El Chortal. (SIERRA DE FILABRES) 38km Dsn+1100m

4t dia: Calar Alto, Piedras de Ayala, Padilla, Las Tablas. (SIERRA DE FILABRES-SIERRA DE BAZA) 37,7km Dsn+650m

5è dia: El Toril, Concejo de Arredondo, La Rapa, Collado de los Tejos. Santa Bárbara., Prados del Rey. (SIERRA DE BAZA) 37,7km. Dsn+450m

6è dia: Canaleja Alta, Narvaez, Cortijo del Cura, Baza, Casas de la Solana. (SIERRA DE BAZA- HOYA DE BAZA) 32,4km Dsn -930

7è dia: Los Rabotes, Benamaurel, Barranco del Salar, Cortijo Don Rodrigo Diaz de Vivar, (HOYA DE BAZA- EL SALAR)

Àlex, es necessiten poques coses

Ramon, equipatge perfecte

35,3km Dsn+400m

8è dia: El Margen, Cortijo de Palomares, Orce, Hoya de Orce, Cortijo del Bosque. (HOYA DE ORCE) 31.1km Dsn+370m

9è dia: El Boquerón, Chirivel, Yegua alta, Los Cerricos (SIERRA DE ORCE-SIERRA DE LAS ESTÁNCIAS) 37,6km Dsn+500m

10è dia: Collado de la Madera, El Llano de la Ànimas, Rambla de Saliente, Almanzora, Zurgena (RAMBLA DE ALMANZORA) 39,6km Dsn-600

11è dia: Ballbona, Antas, Los Gallardos, Alfaix, la Huelga. (RIO ANTAS-RIO AGUAS) 50,7km Dsn+200m.

Àlex Alom. Soci AMAC

PREGUNTES QUE VOLDRIES QUE ET FESSIN AL VOLTANT DEL MÓN DEL CAVALL

Entrevista a la linyolenc Teresa Colell i a l'amerenca Ester Verdaguer

1 Com va començar la teva relació amb els cavalls?

Teresa: Sempre m'han agradat els cavalls, des de petita. Quan tenia tretze anys, la meua àvia me'n va comprar un que es deia Atila, era castany. Me'l vaig vendre a l'anar a estudiar a Barcelona.

Del primer sou, em vaig comprar una euga a Les Planes d'Hòstoles, demanant un préstec a una amiga. Es deia Iris. Al cap d'un temps, la vaig cedir a l'Ester i va ser el seu primer contacte amb el món dels cavalls.

Ester: El primer cop que vaig pujar a l'Iris vaig cridar perquè la trobava altíssima.

Em van enredar per anar a fer els Tres Tombs al poble veí, Anglesola. No cal que us digui que no em van explicar què havia de fer, només em van dir que l'euga no em faria res. Així que... aquesta va ser la meua primera ruta, se'm va fer eterna, vaig acabar amb una llaga de pam al cul i tornant fent autoestop. Tot i aquesta experiència no massa gratificant, em va fascinar aquest món i em va enganxar.

Ara us puc dir que un truc útil és l'experiència.

2 Per què els cavalls a casa?

Tenint en compte que el cavall no

és una mascota domèstica que pots tenir fàcilment i còmodament a casa, per a nosaltres és un privilegi poder-los-hi tenir tot i la responsabilitat que representa. És un animal que té moltes qualitats: intel·ligència, bellesa, docilitat, gràcia, aplom,...en conjunt projecten una harmonia incomparable de la que podem gaudir gràcies al contacte diari. La relació amb ells i el vincle que crees amo-cavall és impressionant, els coneixes no només a l'hora de muntar, sinó també com a individus, pots controlar el menjar, les atencions, etc. Ens ensenyen a compartir, a tenir seguretat en nosaltres, a confiar,... tenir-los a casa és un luxe bell.

3 Quina disciplina practiqueu?

A nosaltres ens agraden les rutes a cavall: compartir emocions, conèixer gent d'arreu, l'experiència de muntar a cavall per la natura i descobrir indrets increïbles. Aquestes raons van fer que ens féssim sòcies de l'AMAC.

4 Has tingut alguna mala experiència?

No, per sort hem tingut molts quilòmetres de ruta relaxants i divertits sempre en bona companyia. Algun ensurt sí, i per

Teresa, compartint el seu món.

això recomanem anar ben equipats. Últimament, no podem participar de les sortides llargues per culpa d'una lesió a l'esquena. El tema de les lesions i rehabilitació va molt lligat. La rehabilitació requereix molt temps i voluntat per tirar endavant, ja que molts metges no recomanen tornar a muntar després d'una lesió. La majoria de traumatòlegs volen operar, és la seva feina tot i que no et poden garantir el resultat després de passar per quiròfan. Costa força trobar un bon metge rehabilitador que et doni força, ànims i t'asseguri que si fas els exercicis corresponents tornaràs a muntar. Tenir cavalls és una satisfacció i poder-los muntar ens apassiona, que sigui per molts anys!!

NOTÍCIES

SOCI D'AMAC SELECCIONAT PEL CAMPIONAT DEL MÓN DE TREC

Francesc Rabat Bedós, soci d'AMAC, ha sigut seleccionat per participar al Campionat del Món de TREC que es celebrarà enguany a Segovia els dies 1, 2 i 3 de setembre.

La plaça la va aconseguir en el Campionat d'Espanya de TREC que es va celebrar en el centre hípic Les Tanques de Viladecans, els dies 1, 2 i 3 de Juliol. El Francesc va participar amb "Viking", un cavall de set anys, quedant en **primera posició en la prova d'orientació** i amb medalla de bronze en la classificació general.

L'or va ser pel genet August Fernández de Castella-Lleó i la plata per Javier Muelas també de Castella-Lleó. El nivell de les diferents proves: orientació i regularitat (POR), prova en terreny variat (PTV) i prova d'aires (PAR), va ser molt alt, exigint dels binomis una gran preparació i concentració.

Francesc i Viking, primers en orientació

La vinculació del TREC amb l'AMAC ve de molt lluny, ja que l'any 1989 es va introduir aquesta disciplina híptica a Catalunya i a Espanya per un grup de socis i, durant quasi una dècada, l'AMAC va participar amb genets i jutges als diferents campio-

nats tan nacionals com internacionals, aconseguint moltes medalles a nivell d'equip i, fins i tot, guanyant un Campionat d'Europa a nivell individual.

Amb el creixement del TREC a les diferents comunitats d'Espanya, aquest va passar, definitivament, a mans de les diferents Federacions. Durant aquests 27 anys que el TREC ha estat present a Catalunya i a Espanya, la nostra associació sempre hi ha estat representada.

Aquest any, el Francesc Rabat Bedós ens representarà al **Campionat del Món de TREC**.

Des de l'associació li desitgem molta sort.

Francesc Rabat Oliva

Ruta

ARS - ÓS DE CIVÍS: L'ALT URGELL I VISTES D'ANDORRA

RUTES PER GAUDIR DE CAPS DE SETMANA A CAVALL

A l'estiu, estiu amb la calor, hem de cercar climes més amables. Per aquest motiu hem anat a les Valls de Valira, entre l'Alt Urgell i Andorra. Decidim iniciar la ruta al poble d' Ars que està situat en un coster elevat a 1.362 metres sota el Ras de Conques, a l'esquerra del barranc d'Ars, i arribar fins a Ós de Civís a la vall de l'Aós, a tocar d'Andorra.

Ars té una població de 36 habitants. Dalt del poble hi havia hagut el castell d'Ars, del qual encara se'n poden trobar algunes restes (les ruïnes són conegudes amb el nom de la Seca), entre les quals destaca una torre rectangular mig partida. L'església parroquial de Sant Martí, romànica, d'una nau de planta lleugerament irregular, és coneguda pel seu campanar rodó de tres pisos: És un bell exemple del romànic llombard, gens habitual, i diríem que únic, al nostre país.

A Ars podeu trobar allotjament en una casa rural si voleu arribar-hi el dia abans. Els cavalls estarien en un prat, millor si porteu tancat elèctric. El tancat elèctric és aquella peça imprescindible per fer rutes a cavall, (si es du cotxe de recolzament) que quan es du quasi mai no s'utilitza, i quan no es du, sorgeixen múltiples ocasions d'utilitzar-lo!

MAPA DE LA RUTA

Sortim del poble per sota, travessant els camps de farratge per un camí ben trillat que ens fa passar pel riu Ras de Conques. Un cop passat el riu, entrem dins el bosc i comencem a pujar per l'obaga en direcció al Roc del Civís, i, envoltada per una clariana, trobarem la borda del mateix nom.

Les bordes, construccions de pedra pròpies de la zona i d'ús ramader, ens acompanyaran tota la ruta. En runes o restaurades són realment boniques, també i sobretot, pels llocs privilegiats que ocupen.

Ara el camí gira a la dreta cap a la Borda del Ruf, després d'un revolt a la dreta ens enfilem per un camí secundari dins d'un bosc espès que, amb la alçada, va canviant de vegetació.

Creuem el Torrent de la Selvassa i continuem pujant per les Costes del Cortalet direcció el Serral de l'Avellanosa. Arribem dalt del Coll del Pou a 1.800m. Hem pujat 500m d'una tirada i ara el paisatge és imponent, el bosc s'ha aclarit i els pins, més dispersos, deixen espai per a petits prats verds que, poc a poc, es van fent més grans i nombrosos.

Passem per sota del Bony del Home Mort cap a el Coll de l'Estalera, ara en direcció nord. Estem a dalt i els prats van sent més evidents i se senten les esquelles de les vaques. A la font Pallaresa podem donar aigua als cavalls i fem el primer descans. Sota nostre a la dreta les bordes de Ras de Conques amb la vall plena de vaques.

Reprenem el camí i arribem a la Creu del Ras de Conques. En aquest punt coincideixen el nostre camí d'avui amb el camí de tornada: no ho erreu, heu de triar el de l'esquerra cap a Santa Magdalena.

Santa Magdalena

Ara la pista inicia el descens i s'endinsa en el bosc al costant del Torrent d'Aigüerola. En un revolt pronunciat, ens queda a l'esquerra una sendera que, per dins del bosc ens portaria directament a Santa Magdalena, però no ens volem arriscar i continuem per la pista. Aquests petits senders que podem utilitzar per escurçar camí poden ser una trampa: un arbre caigut i tot el temps que volíem guanyar es perd reculant. Una mica més avall trobem l'encreuament que ens hi portarà. Ens desvia menys d'un quilòmetre i val la pena la visita, és un bon lloc per dinar i còmode per als cavalls, amb el riu Girén al costat. Malauradament està ple de gent i volem tranquil·litat, així que continuem camí i, al retrobar el riu al lloc on desemboca el riu de l'Olla, davant la solana de Renard, en un racó idíl·lic, parem a dinar. Són uns prats perfectes per a la pastura dels cavalls, encara que uns quants tàbecs s'esforcen en fer-los la guitza. Apunteu que per aquesta ruta en aquesta època és imprescindible dur repel·lent d'insectes per a cavalls i per a genets.

Després d'una bona migdiada, doncs el temps no ens apressa ja que el dia és llarg, comencem el tram que ens falta. Primer ens mantenim pel costat del riu de l'Olla fins a les bordes de Mitjà i les de Jussà al torrent de Renard. El camí puja suaument fins a les bordes de Conflent i l'ermita de la Mare de Déu de la Salut.

A la Mare de Déu de la Salut fem un descans, més pel lloc i les fotos que pel tram que hem fet. En aquesta tasca, trobem el propietari de les vaques, moltes, moltíssimes vaques, que pasturen en aquesta vall del riu Conflent. Tenim una conversa interessant i amable. Personatge peculiar que ens recorda el protagonista del llibre La Vall de Tor, es queixa dels cotxes que no tanquen les portes i no respecten els animals però, amablement, ens espera més amunt per obrir-nos el vailet en forma d'estora, enginy força original inventat per ell en la seva lluita diària amb la intel·ligència "vacuna" per a superar aquests obstacles.

Ara la pujada és exigent, en poc tros fem 400m de desnivell, retallem revolts i fem "l'indi" pels prats sense perdre de vista les vaques que, xafarderes, ens miren.

Dalt el coll la pista ampla planeja amb un lleuger descens dins del bosc fins al Coll de l'Aubaga. Aquí inicia el descens sobtat cap a Ós de Civís i arribem a la borda de la Plana on passarem la nit.

L'Hotel d'Ós de Civís ens sorprèn. És una construcció força gran però acollidora: no estem acostumats a aquest luxe. Molt amablement ens ofereixen un magatzem per desar les muntures i el material. Els cavalls passaran la nit prop de l'hotel, tocant el bosc i pasturant l'herba fresca.

La curiositat d'Ós de Civís es que essent un poble del Principat només s'hi pot arribar amb cotxe per Andorra. Està situat al costat del Riu Aós a la vall del mateix nom, per aquest motiu, antigament, el nom del poble era Aós de Civís.

El poble queda una mica lluny, quasi tres quilòmetres i gràcies a la Cecília i el Xevi, els nostres socis de la Seu d'Urgell, que ens vénen a trobar, podem fer una visita sense haver de caminar ja que el dia ha sigut molt bonic, però els 34 quilòmetres es fan notar. El menjar de l'hotel, memorable.

Iniciem la jornada amb les forces recuperades després d'un bon i abundós esmorzar. Els cavalls han reposat bé en el bosc prop de l'hotel. Ensellem i lleugers d'equipatge per afrontar la pujada del tram de pista que varem fer ahir.

La pujada dins del bosc és exigent. Pugem els 300 metres de desnivell fins a la cruïlla que es troba a tres quilòmetres. De seguida saltem el coll de l'Aubaga. Ara la pista planeja envoltada de prats i boscos no gaire espessos. La vista és esplèndida. Sota nostre hi ha les bordes de Serblellà, travessem el riu del Coll de l'Arquell, encara un torrent, que ens permet donar aigua als cavalls. Ens enfilem per la pista malmesa i envoltats de vaques amb els

La Mare de Déu de la Salut

Hotel Os de Civís

seus vedells, las esquelles ens fan companyia tota la pujada. A la dreta la Serra de Trescul amb el Bony de la Costa de 2400m. El coll està a 2.180 metres, passada la porta que un cop més ens fa baixar del cavall. Els vailets, juntament amb les bordes, són un clàssic de la zona. Fem un petit descans contemplant el paisatge impressionant, fa 9 km que hem sortit i hem hagut necessitat dues 2 hores per fer-los. Els cavalls es mereixen el descans doncs hem pujat quasi 600 metres. Amb cavalls poc entrenats hauríem patit en aquests desnivells.

Ara el camí orientat a sud fa baixada, el fem a peu i retallem una mica pel prat, sota nostre a la dreta al fons del barranc del Trescul veiem les bordes dels Prats.

Arribant al Coll d'Ares, traiem el cap per veure Civís, el camí ens fa dubtar. Ara ens movem planers per una obaga humida i espessa. En passar el torrent de Matanegra per un pas entre roques espectacular, continuem dubtant si podrem passar. El camí gira lentament cap al sud i, passat el Bony de la Solana, trobem la Creu de Ras de Conques. Som al mateix lloc que el primer dia. Tombant a l'esquerra, seguim el riu de Ras de Conques amb la seva vall oberta i entre el bosc i el prat trobem el Refugi de Ras de Conques on es pot parar a fer un mos i reposar.

Poc després del refugi hi ha les Bordes de Ras de Conques, algunes recuperades i amb una font d'aigua fresca. En aquest punt el riu s'enfonsa dins la vall.

Nosaltres continueim per la pista fent ziga-zagues fins arribar a Ars, inici i final de la nostra ruta.

Hem fet 27 quilòmetres, no ha estat difícil tot i els desnivells que hem hagut de superar.

FITXA DE LA RUTA: PER LES VALLS DEL VALIRA

- ▶ **COMARQUES:** Alt Urgell ▶ **Dies de durada:** 2 dies ▶ **Km totals:** 34km + 27km = 61km
- ▶ **Direcció recomanada per fer la ruta:** Direcció de les agulles del rellotge
- ▶ **Tipus d'allotjament per a les persones:** Hotel Os de Civís (0034) 973 369 162
- ▶ **Tipus d'allotjament pels cavalls:** No tenen infraestructura, els cavalls han de dormir a fora lligats a la corda en un bosc proper.
- ▶ **Logística:** No tenen menjar pels cavalls, però trobem herba. Pels genets, el segon dia trobem menjar en el refugi de Conques
- ▶ **Dificultat:** Dificultat baixa, tot és pista però els desnivells són considerables.
- ▶ **Notes d'interès:** Visita recomanada a Os de Civís. És un poble català que només té accés per carretera des d'Andorra. El campanar rodó d'Ars, les bordes de Conques, les de Conflent i totes en general.

Podeu trobar el TRAC a la pàgina web:
www.amac.cat